

de foreliggende Forhold. Ganske bortset herfra, maa man imidlertid formene, at en hurtig Revision i Virkeligheden vil fremmes ad den her foreslaaede Vej. Man maa saaledes tvivle om, at en Forelæggelse af Sagen for Rigsdagen i dette Øjeblik virkelig vil føre til en Revision af Loven i den indeværende Samling. Ret hurtigt efter Begivenhederne i 1908 tog Rigsdagen Spørgsmaalet om en Banklov op til Overvejelse. Der gik imidlertid 11 Aar inden disse Forhandlinger førte til et Resultat.

Man tør formene, at jo bedre forberedt denne Sag kommer frem for Rigsdagen og jo mindre agitatorisk dens Tilrettelæggelse former sig, desto større Udsigt er der til en heldig og for Samfundet gavnlig Løsning af dette vigtige Lovgivningsspørgsmaal.

Mens man iøvrigt ikke skal komme ind paa det foreliggende Lovudkasts Enkeltheder, ønsker man at gøre en Bemærkning vedrørende § 22, i hvilken der foreslaas Ændringer i Forholdet med Hensyn til Nationalbankens Stilling. Man skal henstille, at man lader det bero ved den nu trufne Ordning og giver dette Udtryk ved en Affattelse af den paagældende Bestemmelse f. Eks. som følger:

„Denne Lov gælder ikke for Nationalbanken; dog skal denne være pligtig til at meddele Bankinspektøren saadanne Oplysninger, som er nødvendige af Hensyn til Tilsynsvirksomheden; eventuelt opstaaende Tvivlsspørgsmaal desangaaende afgøres af den kongelige Bankkommissær“.

Nationalbanken i Kjøbenhavn.

J. Winther.

H. Green.

la Cour.